

Arrest

nr. 258 360 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 januari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 19 april 1989 in Usulután, El Salvador. U was niet politiek actief en kreeg nooit problemen met uw autoriteiten. U

behaalde uw middelbare school diploma en begon aan een licentiaatsstudie Engels, maar maakte die niet af omdat u kinderen kreeg en werkte. U had van 2008 tot 2013 een relatie met O.J.Q.H.(...) (O.V.xxx) met wie u twee zonen kreeg, D.O.(...) en J.A.(...). In 2014 verhuisde u van Ciudad Versailles, waar u met uw toenmalige partner en uw schoonmoeder woonde, naar Valle Verde in Apopa. Daar ging u wonen met uw twee kinderen en uw schoonmoeder, die op uw kinderen paste. Uw toenmalige partner woont momenteel met zijn nieuwe gezin in de kolonie Lourdes in La Libertad. U werkte de laatste jaren in een call center in San Salvador en draaide er verschillende shiften. Gedurende een hele tijd deed u roterende shiften, maar vanaf juni of juli 2019 werd u vast op de late shift gezet van 15u tot middernacht. U ging met de microbus naar het werk maar als u de late shift deed voorzag het bedrijf in een privébus die de werknemers 's nachts in hun kolonie afzette. U werd dan afgezet aan het begin van de hoofdstraat en moest nog enkele minuten naar huis wandelen.

Sinds september 2019 begon een lid van de bende 18, die een litteken had en altijd aan het begin van uw straat stond om iedereen die binnen- en buitenging te controleren, uw zonen te volgen wanneer ze naar school gingen. U bracht uw zonen op maandag naar school, terwijl uw schoonmoeder hen de andere vier dagen bracht en ophaalde. Het bendelid achtervolgde jullie maar zei niet veel, behalve dingen om het vertrouwen van uw zonen te winnen.

Op zondag 6 oktober, zeer vroeg in de ochtend toen u rond 1u 's nachts terug naar huis keerde van uw werk, klopte het bendelid met het litteken samen met nog een ander bendelid aan uw deur. Ze eisten dat u 100 dollar renta zou betalen om de twee weken. U betaalde hen toen met cash en ze zeiden dat ze voortaan altijd op die manier de renta zouden komen ophalen bij u thuis. Twee weken later, in de nacht van zaterdag op zondag kwam het bendelid met het litteken, deze keer vergezeld van drie andere bendeleden, opnieuw langs. Ze zeiden dat u voortaan elke week 200 dollar zou moeten betalen en dreigden dat als u niet netjes zou betalen u niet moest schrikken als een van uw kinderen zou verdwijnen. U betaalde hen toen niet meteen. U belde die zondag, 20 oktober, naar uw man die op dat moment niet meer bij jullie woonde. Jullie besloten het land te verlaten en de renta in de tussentijd gezamenlijk te betalen. Jullie trouwden ook diezelfde dag, 20 oktober, om zo de reis met de kinderen naar België te vergemakkelijken. In de nacht van diezelfde zondag op maandag betaalde u de 200 dollar aan de bendeleden. De drie daaropvolgende weken kwamen de bendeleden telkens in de nacht van zaterdag op zondag het bedrag van 200 dollar ophalen, wat u steeds betaalde. U betaalde voor het laatst op zondag 10 november. U stopte met werken bij het call center op 12 november en bracht de daaropvolgende week door in het huis van uw grootouders, waar uw oudste zoon overigens al verbleef sinds het einde van het schooljaar eind oktober. Op 20 november keerde u terug met uw zonen naar San Salvador en samen met uw echtgenoot, alsook met een neef van hem J.S.A.V.(...)(O.V.xxx), reisde u via Mexico en Frankrijk naar België, waar u op 24 november 2019 aankwam. Op 27 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in samen met uw echtgenoot. In december 2019 keerde hij echter vrijwillig terug naar El Salvador.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw echtgenoot en uw kinderen, de geboorteakte van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, een aangifte van een diefstal in Parijs, een betalingsbewijs van de vliegtickets en een neergeschreven verklaring van een buur die de onveiligheid in uw wijk beschrijft waardoor u besloot te vluchten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaand dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op [https:// www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)).

Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat uw zonen sinds enkele maanden voor uw vertrek uit het land door een bendelid achtervolgd werden naar school en dat u sinds oktober 2019 werd afgeperst door leden van de bende 18 (CGVS, p. 7-8). Deze problematieken situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Verschillende elementen doorheen uw verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven, en in het bijzonder de afpersingsfeiten, immers dermate ernstig op de helling dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Het loutere feit dat uw twee zonen in het oog gehouden werden door een bendelid, zonder dat zij bedreigd werden en er concreet iets gebeurd is, is bovendien onvoldoende ernstig.

Volgens uw verklaringen werd u op zondag 6 oktober 2019 voor de eerste keer afgeperst toen u om 1 uur 's morgens thuiskwam van de late shift op uw werk (CGVS, p. 12). Voordien zou u persoonlijk nooit problemen gekend hebben met de bendeleden van de 18 die in uw wijk steeds op de uitkijk stonden, ook niet wanneer u dagelijks op de route van en naar uw werk via de wijk Popotlan van de rivaliserende bende MS13 moest passeren (CGVS, p. 5, 7-9). Gevraagd naar de reden of aanleiding voor het feit dat de bendeleden u in oktober 2019 renta begonnen te vragen, verklaart u de exacte reden niet te kennen. U stelt dat het zou kunnen liggen aan de veranderde planning van uw werk waardoor ze erachter kwamen waren u werkte, of aan het feit dat uw expartner uw kinderen sinds een tijd geregeld in de wijk kwam bezoeken met verschillende auto's omdat hij Uber chauffeur was (CGVS, p. 10 en 13).

Dat de bendeleden u in oktober 2019 renta vroegen omdat u begonnen was met de late shiften op uw werk, van 15u tot middernacht, en ze zo via het opzichtige logo op het uniform van de chauffeur konden afleiden waar u werkte (CGVS, p. 5-6 en 14) is echter niet aannemelijk om verschillende redenen. Vooreerst is het bevreemdend dat de bendeleden u pas in oktober renta zouden vragen als u als sinds juni of juli op vaste basis de late shiften zou gedaan hebben. U zou deze late shiften overigens al veel langer gedaan hebben, zij het via een roterend werkschema waarbij u ongeveer eens per maand de late shift deed (CGVS, p. 5). Bovendien verklaart u dat het bendelid dat u renta vroeg steeds op de uitkijk stond aan het begin van de straat en dat u hem altijd zag wanneer u 's nachts in de kolonie werd afgezet door het privébusje (CGVS, p. 5, 8 en 14). Het houdt dan ook geen steek dat de bendeleden pas in oktober renta zouden beginnen vragen omdat ze toen ontdekten waar u werkte via het opzichtige

logo op het uniform van de chauffeur, aangezien u verklaarde dat u al sinds vele maanden eerder dagelijks – en al sinds veel langer sporadisch – 's nachts werd afgezet door de chauffeur en dat u het bendelid steeds op de terugweg naar huis tegenkwam. Dat u even later verklaart dat de bendeleden de renta de volgende keer verhoogden omdat ze erachter kwamen waar u werkte (CGVS, p. 8) snijdt omwille van dezelfde redenen ook geen hout.

Evenmin is het aannemelijk dat de bendeleden renta begonnen te vragen omdat uw ex-partner uw kinderen vaker begon te bezoeken met verschillende auto's, waardoor de bendeleden konden denken dat jullie veel geld hadden (CGVS, p. 8). U verklaart immers dat uw ex-partner al zeker sinds april 2019 – maar waarschijnlijk eerder – voor Uber werkte. U stelt dat hij initieel dezelfde auto gebruikte, maar dat hij “de laatste maanden” al met verschillende voertuigen kwam (CGVS, p. 13). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de bendeleden in oktober plots renta zouden vragen omdat uw man met wisselende auto's in de kolonie kwam als hij dat reeds sinds verschillende maanden deed. Daarbij dient nog opgemerkt dat uw ex-partner zelf nooit werd aangesproken tijdens zijn bezoeken met wisselende auto's in uw wijk en dat hij er nooit problemen kende. Dit verbaast aangezien u verklaart dat er aan de ingang van uw wijk een bendelid stond die controleerde wie er allemaal binnen en buitenging (CGVS, p. 5) en uw ex-partner niet uit Valle Verde afkomstig was (CGVS, p. 4). Gevraagd of hij nooit problemen kende antwoordt u dat het adres van de privéwijk Ciudad Versailles op zijn DUI stond en dat hij er daarom gerust in was als hij de kinderen ging bezoeken. Het loutere feit dat uw ex-partner in een privékolonie woonde verklaart echter nog niet waarom het bendelid, die iedereen controleerde en waar uw ex-partner telkens langs moest passeren om zijn kinderen in Valle Verde te bezoeken, hem nooit enige vraag stelde of naar zijn DUI vroeg (CGVS, p. 15).

Verschillende tegenstrijdigheden halen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog verder onderuit. Zo verklaart u initieel dat u voor de eerste keer werd afgeperst voor 100 dollar tijdens het tweede weekend van oktober (CGVS, p. 9), terwijl u nadien stelt dat de eerste afpersing op zondag 6 oktober – het eerste weekend van de maand – was (CGVS, p. 12). Wat betreft het tijdstip van de eerste afpersing verklaarde u overigens tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het de eerste week van november was (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt antwoordt u slechts dat het begin oktober was en dat u in november al alles in orde had gemaakt voor de reis (CGVS, p. 12), waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert. Gewezen op het feit dat u verklaarde uw relaas op de DVZ te hebben kunnen nakijken met uw sociaal assistent en dat alles volgens u correct genoteerd was, herhaalt u slechts dat de problemen in oktober zijn ontstaan. Uw bewering dat u niet zou hebben opgemerkt dat dit verkeerd genoteerd werd tijdens het eerste interview (CGVS, p. 2 en 11-12), weet niet te overtuigen. Ook uw verklaring dat de bendeleden op 20 oktober het bedrag verhoogden naar 200 dollar wekelijks (CGVS, p. 12) is tegenstrijdig met wat u eerder op de DVZ had verklaard, namelijk dat ze het bedrag verhoogden naar 200 dollar om de twee weken (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Erop gewezen dat u toen anderszins verklaarde, komt u niet verder dan te herhalen dat het maar één keer tweewekelijks 100 dollar was en dat die 200 dollar nadien wekelijks was (CGVS, p. 12). Voorts verklaarde u op de DVZ dat de bendeleden u al de eerste keer zeiden dat ze wisten waar u werkte en uw uren kenden (Vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat ze de eerste keer niets vermeldde over uw werk. Wanneer u het betreffende stuk uit uw verklaringen op de DVZ wordt voorgelezen, antwoordt u slechts dat dat pas de tweede keer gebeurde (CGVS, p. 14). Verder dient opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat de bendeleden die de eerste keer renta kwamen vragen gewapend waren (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of de bendeleden gewapend waren, antwoordt u echter dat u dat niet kan zeggen omdat ze geen enkel wapen getoond hebben. Erop gewezen dat u eerder had verklaard dat ze wel degelijk gewapend waren, stelt u slechts dat het een veronderstelling geweest zal zijn omdat bendeleden altijd gewapend zijn maar dat ze geen wapen getoond hebben (CGVS, p. 13-14). Hiermee slaagt u er alweer niet in om de aangekaarte tegenstrijdigheid op te helderen. Daarnaast wordt nog opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat naast de bedreiging naar uw zonen toe, ook uw eigen leven bedreigd werd (Vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelt dat ze uw eigen leven niet direct bedreigden en dat het op de kinderen gericht was. Wanneer u het relevante stuk uit de Vragenlijst DVZ wordt voorgelezen, herhaalt u slechts weer dat de bedreiging altijd tegen de kinderen gericht was en niet tegen uzelf (CGVS, p. 15). Gelet op het feit dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat alles correct genoteerd werd op de DVZ, dat u uw verklaringen bovendien nog eens overlopen hebt met uw sociaal assistent en dat u tijdens het persoonlijk onderhoud veelvuldig de kans kreeg om het één en ander op te helderen (CGVS, p. 2 en 11) ondermijnen de aangekaarte tegenstrijdigheden uw verklaringen betreffende de renta volledig.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw afpersingsproblemen, moet de achtervolging van uw zonen op weg van en naar school als een losstaand feit beschouwd worden. U verklaart in dit opzicht trouwens zelf dat er geen direct verband is tussen de achtervolgingen en de renta en dat dit "twee aparte zaken" zijn (CGVS, p. 11 en 13). Volgens uw verklaringen merkten u en uw schoonmoeder sinds september dat een bendelid uw kinderen in de gaten hield wanneer ze naar school gingen en kwam het bendelid af en toe naar jullie toe om te vragen hoe het ging met u, uw schoonmoeder of de kinderen. U stelt dat dit normale gesprekken waren om toenadering te zoeken, maar dat er nooit een bedreiging werd geuit tegenover de kinderen. Gevraagd of er ooit verder iets concreet gebeurd is in dit verband, stelt u opnieuw dat er geen concrete rechtstreekse bedreigingen naar uw kinderen toe waren (CGVS, p. 11). Uw bewering dat het bendelid uw zonen volgde om ervoor te zorgen dat de kinderen met hem zouden samenwerken en dat ze anders ontvoerd of omgebracht zouden worden (CGVS, p. 10) is een louter persoonlijke hypothese die u verder niet staaft. Dat een bendelid uw kinderen achterna liep als ze naar school gingen en dat ze soms werden aangesproken om te vragen hoe het ging, zonder dat er ooit over rekrutering werd gesproken of er enige bedreigingen werden geuit, is derhalve onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Overigens is het opmerkelijk dat u over de achtervolgingen van uw zonen niets vermeldde op de DVZ, waar u verklaarde dat bendes in Valle Verde aanwezig waren en alles in de gaten hielden, maar dat jullie geen problemen kregen door hen (Vragenlijst DVZ). Gevraagd waarom u de achtervolging van uw zonen niet vermeldde tijdens uw eerste interview, antwoordt u slechts dat u dat vermeld hebt. Wanneer nogmaals gepeild wordt naar een verklaring voor deze omissie tijdens het eerste interview, antwoordt u eerst naast de kwestie en stelt dan dat u niet weet wat er aan de hand was maar dat u het vermeld hebt. Erop gewezen dat u de achtervolgingen ook niet vermeldde toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of alles correct werd genoteerd op de DVZ, antwoordt u niet zeer overtuigend dat het misschien een fout van u is en dat u over dat detail gekeken hebt maar dat u het wel hebt nagekeken met uw sociaal assistent (CGVS, p. 11).

Het dient nog opgemerkt dat er vragen kunnen gesteld worden bij uw huwelijk met uw ex-partner op 20 oktober 2019 en uw bewering dat het de bedoeling was dat uw echtgenoot, die samen met u en de kinderen naar België reisde, hier met jullie zou blijven wonen. U was immers al niet meer samen met hem sinds 2013 (CGVS, p. 3) en bovendien had hij een ander gezin met wie hij samenwoonde in La Libertad (CGVS, p. 17). Uw verklaring dat zijn andere gezin instabiel was en dat hij daarom met jullie mee naar België kwam – terwijl jullie op dat moment al 6 jaar uit elkaar waren – maar dat hij besloot terug te keren toen bleek dat jullie veel ruzie maakten (CGVS, p. 17) is dan ook weinig overtuigend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden

de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De paspoorten van uzelf, uw man en twee kinderen, alsook de geboorteakte van uw man en jullie huwelijksakte tonen immers enkel jullie nationaliteit en familiale band aan, hetgeen niet ter discussie staat. Uw betalingsbewijzen van de vliegtickets betreffen niet uw vluchtmotieven als dusdanig. Evenmin heeft de aangifte van een diefstal in Parijs betrekking op uw asielrelaas. Ook de gesolliciteerde geschreven verklaring van uw buurtgenoot in verband met de onveiligheid in uw wijk en het risico van de aanwezigheid van bendeleden voor uw kinderen, kan de gemaakte beoordeling niet wijzigen. Op 10 februari 2021 ontving het CGVS via uw advocaat uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden, maar gezien het kleine aanpassingen betreft die helemaal niet aan de kern van uw verzoek raken, veranderen deze niets aan de inhoud van de beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Zij verwijst allereerst naar het bijgevoegde rapport van Home Office omtrent rekrutering van jongeren in El Salvador en benadrukt dat haar verklaringen omtrent de poging tot rekrutering van haar zonen door bendeleden hiermee overeenstemmen. Zij vervolgt dat het profiel van haar zonen perfect past in hetgeen de bendeleden zoeken en stelt dat haar kinderen om deze reden altijd binnen zaten.

Als verweer op de vaststelling dat verzoekster geen uitleg kan geven waarom de bendeleden haar in oktober 2019 begonnen af te persen, geeft zij aan dat zij onmogelijk in hun hoofden kan kijken waarom zij juist op dat moment geïdendeerd werd; zij heeft louter haar vermoedens meegedeeld. Wat betreft de tegenstrijdigheden in haar verklaringen, merkt zij op dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen. Ook, zo stelt zij, werd haar gezegd dat zij elk detail op het CGVS zou kunnen vertellen. Verzoekster klaagt aan dat zij amper de kans kreeg om alles uitgebreid te vertellen of eventuele misverstanden uit te klaren. Zij volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd op het CGVS.

Bij verwijzing naar het rapport van Home Office merkt verzoekster ten overvloede op dat de politiediensten niet in staat zijn de burgers te beschermen tegen bendege geweld en zij vaak ook zijn geïnfiltreerd door bendeleden.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Zij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoekster werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vreest dat zij geen werk zal hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster een rapport toe van UK Home Office, met name “Country Policy and Information Note” van januari 2021.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een

verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador is ontvlucht omdat haar zonen sinds enkele maanden voor haar vertrek uit het land door een bendelid werden achtervolgd naar school en omdat zij sinds oktober 2019 werd afgeperst door leden van de bende Barrio 18.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en

slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het risico voor verzoekster moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

De paspoorten van verzoekster, haar man en twee kinderen, alsook de geboorteakte van haar man, hun huwelijksakte en de betalingsbewijzen van de vliegtickets hebben enkel betrekking op persoons- en reisgegevens die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoeksters vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor de aangifte van een diefstal in Parijs.

De geschreven verklaring van haar buurtgenoot in verband met de onveiligheid in haar wijk en het risico van de aanwezigheid van bendeleden voor haar kinderen, is een getuigenis die niet afkomstig is van een objectieve bron. Om deze redenen kan aan een dergelijke getuigenis dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat deze op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. De Raad ontkent overigens niet dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld en gevaarlijk kunnen zijn. De aanwezigheid van bendeleden in verzoeksters wijk is op zich evenwel niet voldoende is om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster moet dit in concreto aannemelijk maken.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoeksters vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal stelt op basis van de verklaringen van verzoekster vooreerst vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende afpersing waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest. Hij stelt vast dat verzoekster niet kan duiden waarom de bendeleden pas in oktober 2019 renta vroegen, en er verschillende tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen betreffende de renta.

Verder besluit hij dat het gegeven dat een bendelid haar zonen achterna liep toen ze naar school gingen en ze soms werden aangesproken om te vragen hoe het ging zonder dat er ooit van rekrutering werd gesproken of er enige bedreiging werden geuit, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. In dit verband merkt hij eveneens op dat verzoekster bij de DVZ niets vermeldde over deze achtervolgingen.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal zich vragen bij haar huwelijk met haar ex-partner en acht haar verklaringen hierover weinig overtuigend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.5. Betreffende de beweerde afpersing waarvan verzoekster het slachtoffer werd, stelt de Raad vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verschillende en opvallende tegenstrijdigheden in haar verklaringen de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven onderuit halen: *“Zo verklaart u initieel dat u voor de eerste keer werd afgeperst voor 100 dollar tijdens het tweede weekend van oktober (CGVS, p. 9), terwijl u nadien stelt dat de eerste afpersing op zondag 6 oktober – het eerste weekend van de maand – was (CGVS, p. 12). Wat betreft het tijdstip van de eerste afpersing verklaarde u overigens tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het de eerste week van november was (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u op deze tegenstrijdigheid gewezen wordt antwoordt u slechts dat het begin oktober was en dat u in november al alles in orde had gemaakt voor de reis (CGVS, p. 12), waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert. Gewezen op het feit dat u verklaarde uw relaas op de DVZ te hebben kunnen nakijken met uw sociaal assistent en dat alles volgens u correct genoteerd was, herhaalt u slechts dat de problemen in oktober zijn ontstaan. Uw bewering dat u niet zou hebben opgemerkt dat dit verkeerd genoteerd werd tijdens het eerste interview (CGVS, p. 2 en 11-12), weet niet te overtuigen. Ook uw verklaring dat de bendeleden op 20 oktober het bedrag verhoogden naar 200 dollar wekelijks (CGVS, p. 12) is tegenstrijdig met wat u eerder op de DVZ had verklaard, namelijk dat ze het bedrag verhoogden naar 200 dollar om de twee weken (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Erop gewezen dat u toen anderszins verklaarde, komt u niet verder dan te herhalen dat het maar één keer tweewekelijks 100 dollar was en dat die 200 dollar nadien wekelijks was (CGVS, p. 12). Voorts verklaarde u op de DVZ dat de bendeleden u al de eerste keer zeiden dat ze wisten waar u werkte en uw uren kenden (Vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat ze de eerste keer niets vermeldde over uw werk. Wanneer u het betreffende stuk uit uw verklaringen op de DVZ wordt voorgelezen, antwoordt u slechts dat dat pas de tweede keer gebeurde (CGVS, p. 14). Verder dient opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat de bendeleden die de eerste keer renta kwamen vragen gewapend waren (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt of de bendeleden gewapend waren, antwoordt u echter dat u dat niet kan zeggen omdat ze geen enkel wapen getoond hebben. Erop gewezen dat u eerder had verklaard dat ze wel degelijk gewapend waren, stelt u slechts dat het een veronderstelling geweest zal zijn omdat bendeleden altijd gewapend zijn maar dat ze geen wapen getoond hebben (CGVS, p. 13-14). Hiermee slaagt u er alweer niet in om de aangekaarte tegenstrijdigheid op te helderen. Daarnaast wordt nog opgemerkt dat u op de DVZ verklaarde dat naast de bedreiging naar uw zonen toe, ook uw eigen leven bedreigd werd (Vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelt dat ze uw eigen leven niet direct bedreigden en dat het op de kinderen gericht was. Wanneer u het relevante stuk uit de Vragenlijst DVZ wordt voorgelezen, herhaalt u slechts weer dat de bedreiging altijd tegen de kinderen gericht was en niet tegen uzelf (CGVS, p. 15). Gelet op het feit dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat alles correct genoteerd werd op de DVZ, dat u uw verklaringen bovendien nog eens overlopen hebt met uw sociaal assistent en dat u tijdens het persoonlijk onderhoud veelvuldig de kans kreeg om het één en ander op te helderen (CGVS, p. 2 en 11) ondermijnen de aangekaarte tegenstrijdigheden uw verklaringen betreffende de renta volledig.”*

Verzoekster repliceert hierop dat zij bij de DVZ amper de kans heeft gehad om uitgebreid haar relaas vertellen; zij werd aangemaand om het kort te houden en er werd haar gezegd dat zij elk detail zou kunnen vertellen op het CGVS.

Verzoekster kan in haar verweer echter niet ernstig worden genomen en overtuigt dan ook allerm minst. Vooreerst moet opgemerkt dat verzoekster ten overstaan van het CGVS verklaarde dat het interview bij de DVZ goed was verlopen, het twee uur duurde en zij er alle essentiële elementen kon weergeven. Tevens gaf zij aan dat de interviewer alle details heeft opgenomen en zij heeft kunnen controleren of alles correct werd genoteerd (NPO, p. 2). A posteriori het tegendeel voorhouden, is niet dienstig.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige en eensluidende verklaringen aflegt over de beweerdde renta, wat toch een essentieel element is van haar vluchtrelaas.

Dat haar op de DVZ werd gevraagd om het kort te houden, verklaart niet waarom haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS dermate uiteenlopend zijn. Verzoekster gaat er overigens aan voorbij dat zij ook op het CGVS niet in staat bleek eensluidende verklaringen af te leggen over de beweerdde renta.

De vaststelling dat verzoekster zowel op de DVZ als op het CGVS meermaals niet in staat bleek eensluidende verklaringen af te leggen over de chronologie, de bedragen en de draagwijdte van de beweerdde afpersingsproblemen waarvan zij slachtoffer zou zijn geweest, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid ervan.

Verder merkt de Raad op dat verzoekster sinds 2014 in de wijk Valle Verde woont, waar volgens haar verklaringen bendes zeer aanwezig zijn in de straten en alles in de gaten hielden (vragenlijst DVZ, vraag 5). Zij heeft nooit eerder persoonlijk problemen gekend met de leden van de bende Barrio 18 die in haar wijk in Valle Verde steeds op de uitkijk stonden, ook niet wanneer zij dagelijks op de route van en naar haar werk via de wijk Popotlan van de rivaliserende bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) moest voorbijgaan (NPO, p. 5, 7-9).

Verzoekster zou evenwel pas in oktober 2019 problemen hebben gekregen met de bendeleden toen ze haar om renta vroegen. Verzoekster kan niet duiden waarom de bendeleden haar toen renta zijn beginnen te vragen.

Zij stelt enerzijds dat dit te wijten zou zijn aan de veranderde werkplanning (NPO, p. 10), met name de late shift op haar werk in een callcenter vanaf juni/juli 2019 van 15 uur tot middernacht, en dat ze via het opzichtige logo op het uniform van de chauffeur van de onderneming konden afleiden waar zij werkte (NPO, p. 5-6, 14). Verzoekster werkte bij haar vertrek al 5 jaar voor deze onderneming, waarbij zij twee jaar de nachtshift van 21 uur tot 6 uur en dan twee jaar de dagshift van 8 uur tot 18 uur deed; pas de laatste maanden werden ze op de late shift gezet. Evenwel blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij al veel langer via een roterend werkschema de late shiften waarnam en dit één keer per maand (NPO, p. 5-6). Verzoekster verklaarde ook dat de bendeleden aan de ingang van de wijk stonden om een oogje in het zeil te houden (NPO, p. 5, 8). Het vermoeden dat de bendeleden, gedurende al die jaren, pas via een gewijzigde werkplanning van juni/juli 2019 erachter kwamen waar zij werkte, kan, zoals in de bestreden beslissing correct wordt gemotiveerd, niet worden aangenomen als verklaring voor de beweerdde afpersingsproblemen die pas in oktober 2019 zouden zijn gestart.

Anderzijds stelt verzoekster dat de bendeleden renta begonnen te vragen omdat haar ex-partner haar kinderen vaker begon te bezoeken met verschillende auto's waardoor de bendeleden konden denken dat zij veel geld hadden. De commissaris-generaal merkt terecht op dat blijkens verzoeksters verklaringen haar ex-partner al zeker sinds april 2019 voor Uber werkte en hij reeds meerdere maanden met verschillende auto's reed (NPO, p. 13). Haar ex-partner, die nooit met verzoekster in Valle Verde heeft gewoond maar in een andere wijk woonde, met name Lourdes in La Libertad, werd daarenboven nooit aangesproken tijdens zijn bezoeken met wisselende auto's in haar wijk en kende er nooit problemen, dit terwijl bendeleden een doorgedreven territoriale en sociale controle doorvoeren (UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28) en verzoekster zelf ook aangeeft dat er aan de ingang van haar wijk een bendelid stond dat controleerde wie er allemaal binnen- en buitenging (NPO, p. 5). Dat op de DUI van haar ex-partner de privéwijk Ciudad Versailles staat vermeld, verklaart nog niet waarom haar ex-partner die telkens de bendeleden moest passeren die aan de ingang van de wijk staan om zijn kinderen in het huis van verzoekster in Valle Verde te bezoeken nooit werd ondervraagd of gecontroleerd, sinds verzoekster daar ging wonen in 2014. Ook dit betoog kan niet worden aangenomen als verklaring voor de beweerdde afpersingsproblemen die pas in oktober 2019 zouden zijn gestart.

Het verweer dat verzoekster onmogelijk in de hoofden van de bendeleden kan kijken waarom zij juist op dat moment geïnterviewd werd, is weinig beduidend en doet geen afbreuk de bovenvermelde bevindingen, waaruit volgt dat verzoekster niet overtuigt in haar relaas dat zij pas in oktober 2019 zou zijn afgeperst. Dit bevestigt verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerdde afpersingsproblemen.

4.6. Daarnaast heeft verzoekster verklaard dat haar zonen gevolgd werden op weg van en naar school. Zij en haar schoonmoeder merkten sinds september op dat een bendelid haar kinderen in de gaten hield wanneer ze naar school gingen en dat het bendelid af en toe naar haar en de kinderen toekwam om te vragen hoe het met hen ging. Verzoekster stelt dat dit normale gesprekken waren om toenadering te zoeken en dat er nooit een bedreiging werd geuit tegenover de kinderen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters afpersingsproblemen, moet het volgen van haar zonen op weg van en naar school als een losstaand feit worden beschouwd. Verzoekster verklaart in dit opzicht trouwens zelf dat er geen direct verband is tussen het volgen van haar zonen en de renta en dat dit “*twee aparte zaken*” zijn (NPO, p. 11, 13). Verder is er nooit iets concreet gebeurd in dit verband en verklaart verzoekster dat er geen concrete rechtstreekse bedreigingen naar haar kinderen toe waren (NPO, p. 11). Samen met de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat het gedrag van de bendeleden er niet op wijst dat ze planden om verzoeksters zonen te rekruteren. Haar bewering dat het bendelid haar zonen volgde om ervoor te zorgen dat de kinderen met hem zouden samenwerken en dat ze anders ontvoerd of omgebracht zouden worden (NPO, p. 10) is een louter persoonlijke veronderstelling. Verder is het loutere gegeven dat haar zonen zouden zijn benaderd door de bendeleden, zelfs indien cumulatief bekeken met het profiel van de zonen als minderjarigen, niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad, jeugdige leeftijd of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office “*Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs*”, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative “*An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*”, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020)

Door te wijzen op de leeftijd van haar zonen en bij verwijzing naar landeninformatie te benadrukken dat zij vallen binnen het risicoprofiel voor rekrutering, toont verzoekster niet aan dat zij in het land van herkomst werkelijk zullen worden gevisieerd. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt dat dit risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden.

De Raad stelt vast dat, behalve hun leeftijd, het profiel van de zonen van verzoekster verder niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoekster maakt doorheen haar relaas niet aannemelijk dat in het geval van haar zonen daar alsnog anders over moeten worden gedacht.

Verzoeksters ouders hebben/hadden een vaste baan: haar vader als boekhouder, haar moeder als secretaresse (NPO, p. 2). Verzoekster zelf werkte de laatste jaren in een callcenter in San Salvador en ontvangt alimentatie voor de kinderen (NPO, p. 5, 7). Na de breuk met haar ex-partner verhuisde verzoekster naar de wijk Valle Verde in Apopa waar zij verbleef in een huis dat eigendom is van haar moeder (NPO, p. 4). Zij verklaart tevens dat het de middenklasse is die in deze buurt woont (NPO, p. 5). Verder betaalde zij haar schoonmoeder om voor de kinderen te zorgen op de dagen dat zij moest werken en werden de kinderen steeds naar school begeleid (NPO, p. 4, 10). Er kan dan ook niet worden gesteld dat haar zonen zich in een slechte of kwetsbare socio-economische situatie of enige andere situatie van uitsluiting bevonden waardoor zij nood zouden hebben aan bescherming door een bende. Verzoekster geeft verder tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS duidelijk te kennen dat niet alleen zij maar ook haar zonen zelf niets te maken willen hebben met bendes (NPO, p. 11).

Alles in acht genomen, blijkt dat het profiel en de individuele omstandigheden van verzoeksters zonen, niet overeenkomen met de profielen van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor

eventuele samenwerking, dienstverlening en rekrutering. De verklaring dat haar zonen, behalve wanneer zij naar school gingen, altijd binnen bleven, doet hieraan geen afbreuk.

Overigens moet worden opgemerkt dat verzoekster over de achtervolgingen van haar zonen niets vermeldde op de DVZ, waar zij verklaarde dat bendes in Valle Verde aanwezig waren en alles in de gaten hielden, maar dat zij geen problemen kregen door hen (Vragenlijst DVZ). In de bestreden beslissing kan hierover worden gelezen: *“Gevraagd waarom u de achtervolging van uw zonen niet vermeldde tijdens uw eerste interview, antwoordt u slechts dat u dat vermeld hebt. Wanneer nogmaals gepeild wordt naar een verklaring voor deze omissie tijdens het eerste interview, antwoordt u eerst naast de kwestie en stelt dan dat u niet weet wat er aan de hand was maar dat u het vermeld hebt. Erop gewezen dat u de achtervolgingen ook niet vermeldde toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of alles correct werd genoteerd op de DVZ, antwoordt u niet zeer overtuigend dat het misschien een fout van u is en dat u over dat detail gekeken hebt maar dat u het wel hebt nagekeken met uw sociaal assistent (CGVS, p. 11).”*

De Raad herinnert eraan dat verzoekster ten overstaan van het CGVS heeft verklaard dat zij bij de DVZ alle essentiële elementen kon weergeven en heeft kunnen controleren of alles correct genoteerd werd (NPO, p. 2). Indien zij daadwerkelijk een vrees voor rekrutering koestert voor haar zonen, mocht van verzoekster dan ook verwacht worden dat zij dit zou hebben vermeld in het vervolgingsrelaas bij de DVZ of, bij het controleren van haar opgetekende verklaringen, deze omissie zou hebben opgemerkt en zou hebben gesignaleerd.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat bendeleden zouden hebben getracht haar zonen te rekruteren.

4.7. Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende pertinent en determinerend om de commissaris-generaal bij te treden in zijn beoordeling dat aan verzoeksters vluchtmotieven, met name de beweerde afpersingsproblemen en de beweerde rekrutering van haar zonen, geen geloof kan worden gehecht. Zij maakt niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Verzoekster kan zich niet beroepen op een ongeloofwaardig bevonden relaas om aannemelijk te maken dat zij behoort tot de categorieën van personen die een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van bendegeïmpliceerd geweld. Bijgevolg maakt zij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel en dat van haar zonen aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

De opmerking van verzoekster dat uit beschikbare informatie blijkt dat er in El Salvador geen effectieve beschermingsmogelijkheden bestaan, doet aan voorgaande geen afbreuk aangezien haar relaas ongeloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig wordt geacht. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster een beroep zou kunnen doen op de Salvadoraanse autoriteiten voor de problemen met bendeleden in haar regio van herkomst, waardoor dit argument elke feitelijke grondslag mist.

4.9. Waar verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en haar moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij de laatste jaren werkzaam was in een callcenter in San Salvador en woonde in een woning die eigendom is van haar moeder. In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RVS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat

verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in El Salvador zou worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt veeleer dat bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risicoverhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

4.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES